

Arrest

nr. 81 664 van 24 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de machtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in de maand april van 2009 en heeft tijdens die maand de Belgische autoriteiten verzocht om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 13 april 2011 heeft de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 66 121 van 1 september 2011 heeft de Raad aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 14 september 2011 heeft de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag ingediend.

Op 21 december 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt :

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten M., Z. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Pakistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 14.09.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 20.04.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 14.04.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 06.09.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 14.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van het dorpshoofd naar voren brengt waarin zijn problemen met de Taliban bevestigd worden. Overwegende dat dient te worden opgemerkt dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat betrokkene kopieën van medische documenten voorlegt waarbij er dient te worden gesteld dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op “*schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet.*”

Ter adstruering van dit eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de tweede asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen.

Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door de autoriteiten en

tevens werd opgepakt en mishandeld omwille van zijn problemen met de Taliban en de plaatselijke autoriteiten.

Verzoeker heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bijgebracht van zijn problemen in zijn land van herkomst. Zo brengt verzoeker diverse documenten bij waaruit zijn problemen duidelijk blijken en bevestigd worden. Verzoeker brengt nieuwe documenten bij die nog niet in overweging werden genomen bij zijn eerste asielaanvraag en die het verhaal van de eerste asielaanvraag ondersteunen. Zo wordt er een document bijbracht van het dorps hoofd van verzoeker die de problemen van verzoeker met de Taliban bevestigd en tevens brengt verzoeker originele documenten bij van zijn opname in het ziekenhuis.. Deze documenten konden niet worden bijgebracht aangezien verzoeker deze documenten pas ontvangen nadat de eerste asielaanvraag afgesloten werd. Verzoeker brengt immers de verzendingsbewijzen bij.

Verzoeker kon deze nieuwe documenten niet bijgebracht hebben bij zijn eerste asielaanvraag aangezien hij deze documenten nog niet in zijn bezit had op dat ogenblik.

De motivering van de beslissing dd. 21 .12..2011 is dan ook niet correct en in strijd met de feitelijke elementen in het dossier.

Verder wordt gesteld dat verzoeker kopies zou bijbrengen van medische documenten zodat de echtheid hiervan niet kan gecontroleerd worden. Verzoeker heeft wel degelijk de originele documenten bijgebracht en zal deze tevens meebrengen ter zitting.

Deze motivatie stemt dan ook niet overeen met de feitelijke werkelijkheid en is bijgevolg slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Het CGVS motiveerde de eerste negatieve beslissing van de asielaanvraag omdat verzoeker geen bewijs bijbracht van zijn opname in het ziekenhuis en zijn medische problemen. Naar aanleiding van deze eerste beslissing heeft verzoeker dan zijn thuisland gecontacteerd en werden de nodige medische documenten opgestuurd.

Nu simpelweg stellen dat het hier gaat om kopies en dat de echtheid ervan niet kan gecontroleerd worden is niet correct.

Het zijn in casu originele documenten zodat de 2de asielaanvraag van verzoeker wel degelijk in overweging dient genomen te worden.

De nieuwe documenten waren niet eerder in het bezit van verzoeker en werden in de bijgebrachte enveloppen opgestuurd. Tegenpartij dient wel degelijk rekening te houden met deze nieuwe documenten en elementen en dient de 2 asielaanvraag verder te onderzoeken.

Indien verzoeker deze documenten reeds eerder in zijn bezit had gehad, dan had verzoeker deze wel degelijk bijgebracht bij zijn eerste asielaanvraag aangezien zij het verhaal van verzoeker bevestigden en zijn problemen duidelijk aantonen.

Verzoeker had er geen enkel belang bij om deze documenten achter te houden en hij heeft deze dan ook pas ontvangen nadat de eerste procedure werd afgesloten.

Tegenpartij bewijst het tegendeel niet, er ligt geen enkel bewijs voor dat deze documenten bij de eerste asielaanvraag reeds in het bezit waren van verzoeker.

Tevens betreft het originele documenten zodat tegenpartij de echtheid ervan kan verifiëren.

Verzoeker brengt bijgevolg wel degelijk nieuwe elementen bij zodat zijn tweede asielaanvraag verder dient onderzocht te worden.

In de beslissing wordt alleszins niet voldoende aangetoond dat verzoeker de documenten eerder kon bijbrengen zodat ook tegenpartij van een loutere veronderstelling uitgaat, die niet gestaafd wordt door een objectieve en onderbouwde motiveringen of elementen.

De bijgebrachte enveloppen zijn hiervan het voldoende bewijs.

Deze documenten bevestigen de verklaringen van verzoeker en zijn wel degelijk nieuwe elementen die een tweede asielaanvraag rechtvaardigen. Tegenpartij diende de aanvraag van verzoeker wel degelijk in overweging te nemen.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden om voor de aanvraag van een tweede asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Dien nog niet eerder in overweging werden genomen door tegenpartij. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor de autoriteiten en Taliban Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat de bijgebrachte documenten reeds eerder zouden zijn bijgebracht en dat het louter om copies gaat waarvan de echtheid niet kan gecontroleerd worden, hetgeen niet correct is, tot de vaststelling komt dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de neerlegde documenten wel degelijk echt zijn en het verhaal van verzoeker bevestigen. Het betreffen wel degelijk nieuwe en originele documenten die nog niet eerder onderzocht werden en niet eerder het voorwerp hebben uitgemaakt van een grondig onderzoek en tevens niet werden vermeld in de motivering van het CGVS.

Verzoeker kon deze documenten niet eerder bijbrengen aangezien hij zijn land ontvlucht is voor de problemen die hij daar kende en geen tijd heeft gehad om de nodige stukken te verzamelen. Aangezien deze stukken slechts zijn toegekomen na de afsluiting van de eerste asielaanvraag van verzoeker en tevens ook dateren van na het verhoor op het CGVS.

Tegenpartij toont niet aan dat de bijgebrachte documenten reeds eerder in overweging werden genomen door het CGVS of reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek en motivering door het CGVS. Enkel omdat deze documenten niet in overeenstemming zijn met de motivatie van de weigering van de eerste asielaanvraag van verzoeker, wil nog niet zeggen dat deze documenten niet ernstig dienen bekeken te worden.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enige onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie, Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte stukken reeds eerder konden neergelegd worden terwijl dit onmogelijk was. Dit zijn louter gissingen die door geen enkel objectief bewijs gestaafd worden.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat de documenten reeds eerder onderzocht zouden zijn — goud non-

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweerd had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn even veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door het leger. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken door verzoeker. Tegenpartij gaat dan ook te werd in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoeker geen nieuw element aanbrengt.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht heeft

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.”

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de “Schending van de motiveringsplicht”. Verzoeker beroept zich hiertoe op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van dit middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 21.12.2011 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat bijgebrachte nieuwe documenten een gesolliciteerd karakter hebben en het zou gaan om kopieën waarvan de echtheid niet kan gecontroleerd worden. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

De nieuwe bijgebrachte stukken ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS. Deze documenten tonen aan dat verzoeker nog wel degelijk gezocht wordt. Stellen dat de bijgebrachte stukken kopieën zijn is niet correct nu verzoeken wel degelijk de originele documenten heeft bijgebracht.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Tegenpartij bewijst niet dat de nieuwe stukken reeds eerder onderzocht werden of reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van en motivering door het CGVS of dat de inhoud van deze schrijven niet zou kloppen. Tegenpartij gaat van loutere veronderstellingen uit. Tevens bewijst tegenpartij niet dat verzoeker deze documenten reeds eerder kon bijbrengen zodat zij reeds bij de eerste asielaanvraag konden onderzocht worden.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 21.12.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte stukken onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een 2de asielaanvraag te rechtvaardigen.

Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte stukken die wel degelijke nieuwe elementen inhouden.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 21.12.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen.”

2.1.3. Gezien de samenhang van het eerste en het tweede middel zullen deze samen behandeld worden.

2.1.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van “de regels van behoorlijk bestuur”, doch verduidelijkt niet aan welk beginsel hij de bestreden beslissing precies getoetst wenst te zien. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Verzoeker stelt voorts wel een schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet aan de kaak, maar zet op geen enkele wijze uiteen om welke reden, zodat ook dit middelonderdeel niet kan worden aangenomen.

2.1.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe zowel de brief van het dorpshoofd als de medische documenten welke door verzoeker bij zijn nieuwe asielaanvraag werden aangehaald als zijnde “nieuwe gegevens”.

Verzoeker, die duidelijk aangeeft de motieven van de bestreden beslissing te kennen, maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.6.1. De grieven van verzoeker zijn in wezen driedig. In eerste instantie verwijt hij de verwerende partij ten onrechte geen rekening te hebben gehouden met de door hem neergelegde documenten, terwijl die nooit eerder ter kennis waren gebracht aan het bestuur en dus wel degelijk nieuw zijn. In tweede instantie betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing de door hem bijgebrachte medische documenten ten onrechte als copies worden afgedaan, terwijl het wel degelijk originele documenten betrof. Ten slotte voert verzoeker aan dat het niet aan de verwerende partij is om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Met dit betoog voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht en beroept hij zich op machtoverschrijding.

2.1.6.2. Terzake dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.1.6.3. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn asielaanvraag van 14 september 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, en daaropvolgend besluit dat verzoeker *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980”.*

2.1.6.4. In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. De documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker toont niet aan dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere

asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat de verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is op zich onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft voorts niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Stellen dat het niet aan de verwerende partij zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, zoals verzoeker doet, gaat derhalve niet op. Machtoverschrijding is dus niet aangetoond. Immers, bij de beoordeling van de als nieuw aangevoerde gegevens kan ook worden nagegaan of ze nieuw zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

2.1.6.5. De documenten die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag d.d. 14 september 2011 heeft voorgelegd, zijnde een brief van zijn dorpsvoorzitter uit zijn land van herkomst en medische documenten, zijn weliswaar nieuw in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven om welke reden ze niet kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, meer bepaald omdat de brief van het dorpsvoorzitter een gesolliciteerd karakter vertoont en de echtheid van de kopieën van medische documenten niet is gegarandeerd.

Verzoeker betwist niet dat de brief van het dorpsvoorzitter een gesolliciteerd karakter heeft en toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om deze brief niet in aanmerking te nemen als een nieuw gegeven zoals hierboven omschreven. Het feit dat verzoeker te kennen geeft het niet eens te zijn met dit motief, zonder meer, volstaat uiteraard niet.

Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft verzoeker aangaande de medische documenten die hij voorlegde verklaard dat het niet ging om de originelen, maar om opnieuw opgemaakte documenten (zie administratief dossier, door verzoeker ondertekende verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 29 november 2011, vraag 37). In die optiek toont hij niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dienaangaande te stellen dat de echtheid ervan niet kan worden gegarandeerd. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift heeft aangekondigd de beweerde originelen neer te leggen ter zitting -hetgeen hij overigens niet heeft gedaan- doet hieraan geen afbreuk, gezien zijn verklaringen en gezien het feit dat de rechtmatigheid van een administratieve akte moet worden beoordeeld op grond van de gegevens -in casu de stukken en verklaringen- die aan het bestuur ter kennis werden gebracht ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij minstens onder de subsidiaire bescherming valt, weze benadrukt dat de huidige bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag betreft en dat de Raad, in het kader van zijn wettigheidstoetsing aangaande deze

beslissing, niet de bevoegdheid heeft om zelf een standpunt in te nemen over de toekenning van deze status. Voorts kan worden verwezen naar de bespreking van het derde middel.

2.1.8. Ten slotte merkt de Raad nog op dat, daar waar verzoeker aanvoert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst en de tegenpartij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en louter heeft “verwezen naar het feit dat de documenten reeds eerder onderzocht zouden zijn –quod non–”, hij niet kan worden bijgetreden. Hierboven werd al gesteld dat verzoeker geen kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangetoond. Daarbij komt nog dat ergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de door verzoeker aangehaalde passage. Hetzelfde kan worden gesteld over verzoekers argument dat de verwerende partij zou hebben gesteld dat zijn verhaal bedrieglijk is. Nergens in de bestreden beslissing wordt daarvan gewag gemaakt.

2.1.9. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert verzoeker de schending van de artikelen 3 en 14 van het EVRM aan.

Dit middel luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggedleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in kader van de bescherming van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoekers, blijkt te meer dat verzoeker in gevaar zijn bij terugkeer naar Pakistan.

Tevens is er nog steeds een tweede asielpcedure lopende zodat er geen definitieve uitspraak gedaan werd over de asielaanvraag van verzoeker

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar hun land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vrezen zoals hoger aangetoond terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.2. Verzoeker blijft vasthouden aan zijn initiële asielaanvraag, dat evenwel reeds met het arrest nr. 66 121 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werd afgedaan. In dit arrest werd een onderzoek gevoerd naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, en daarmee dus ook naar het risico op foltering of onmenselijke of vernederende bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst, zoals voorzien door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en zoals ook vereist door artikel 3 van het EVRM, waarmee deze bepaling inhoudelijk overeenstemt. Het voormelde onderzoek resulteerde in de vaststelling dat niet aannemelijk was gemaakt dat verzoeker voldoet aan de bepalingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Voorts werd reeds bij de bespreking van het eerste en tweede middel uiteengezet dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat door de verwerende partij terecht werd geoordeeld dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In die optiek, en gelet op de vaststelling dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt dan deze met betrekking tot zijn oorspronkelijke asielaanvraag en de nieuwe documenten die hij bij zijn tweede asielaanvraag heeft voorgelegd, is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Deze bepaling vereist immers dat verzoeker er blijkt van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggedleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden

blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002, R.v.St. nr. 105.262 van 28 maart 2002, R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002).

2.2.3. Artikel 14 van het EVRM luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Verzoeker werpt weliswaar de schending op van deze bepaling, maar laat na op enigerlei wijze te verduidelijken op welke wijze ze zou zijn geschonden. Onder verwijzing naar hetgeen reeds werd uiteengezet onder punt 2.1.3.1. is dit middelonderdeel onontvankelijk.

2.2.4. Gelet op het voorgaande kan het derde middel niet worden aangenomen.

2.3.1. In een vierde en laatste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. Hij voert het volgende aan :

“Het is duidelijk dat verzoeker bij hun terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Pakistan

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar PAKISTAN te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden..

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd zoals duidelijk blijkt uit de bijgebracht stukken.

Tevens heeft verzoeker het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.3.2. Artikel 5 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure: a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter

b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht. 3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling.”

Deze bepaling heeft aldus betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel en hij evenmin aanwijzingen naar voor brengt dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens hem zal genomen worden, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371). Weerom beperkt verzoeker zich tot het uiten van blote beweringen die, zeker in het licht van de eerdere beslissingen inzake zijn eerste asielaanvraag en in het licht van de verwerping van de middelen tegen de thans bestreden beslissing hierboven, uiteraard niet volstaan om een schending aannemelijk te maken.

2.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dat het gezinsleven en het privéleven beschermt, houdt verzoeker voor dat hij in Pakistan geen familieleven kan leiden, evenwel zonder enige aanwijzing te geven of hij een familieleven, hetzij een gezinsleven heeft. Zo verzoeker een gezinsleven heeft, laat hij na aan te duiden dat en waarom hij dat gezinsleven in Pakistan niet zou kunnen beleven.

Wat de schending van het privéleven betreft doordat de verzoekende partij in België een band zou hebben opgebouwd, zich geïntegreerd heeft en inspanningen levert, wat zou moeten blijken uit de stukken, wordt vastgesteld dat dergelijke algemene beweringen, die niet *in concreto* worden uitgewerkt, geen schending van artikel 8 EVRM aantonen. De stukken van het dossier tonen geen gezinsleven aan.

Voorts moet worden geoordeeld dat, zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, banden heeft opgebouwd en ingeburgerd is in België, dit hem niet het recht geeft hier op illegale wijze te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Bovendien ontnemt de bestreden beslissing hem de verdere uitbouw van dit leven geenszins. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.4. Het vierde en laatste middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS